

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.296 van 17 november 2011
in de zaak A. 197.196/VII-38.198.**

In zake : Luc VAN GYSEGHEM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tonny De Bouvrie en tevens door
 advocaat Jan Bouckaert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Loksumstraat 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 juli 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 25 mei 2010
waarbij het beroep van Luc Van Gyseghem tegen de beslissing van de gouverneur
van de provincie Oost-Vlaanderen van 12 maart 2010 tot weigering van de
hernieuwing van een wapenvergunning en tot ontzegging van het recht om
vuurwapens voorhanden te hebben, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Guan Schaiko, die loco advocaat Jan Bouckaert verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Arne Vandaele, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker dient op 30 juni 2007 een aanvraag in tot hernieuwing van de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen van het merk Baikal, kaliber .22 LR. Als wettige reden geeft hij "sportief en recreatief schieten" op.

3.2. Op 24 juli 2008 wordt de verzoeker, in het kader van een wegcontrole, door de lokale politie tegengehouden, omdat hij rijdt met een voertuig dat niet langer geldig is gekeurd. Bij de controle van het voertuig treft de

politie, in een opbergruimte aan de voorzijde van het dak van de wagen, een jachtgeweer aan van het merk Browning, kaliber .12. De politie stelt vast dat het geweer binnen handbereik van de bestuurder ligt, dat het niet in een beschermhoes zit en geen trekkerslot heeft. Het vuurwapen is niet geladen en de verzoeker beschikt over een geldig Vlaams jachtverlof. Er wordt een proces-verbaal met nummer GF-004198/08 opgesteld voor illegale dracht van een vergunningsplichtig vuurwapen.

Gedurende het verhoor door de politie erkent de verzoeker dat er zich ook munitie in de wagen bevond. Hij verklaart tevens als volgt: "Ik was op het ogenblik dat u mij aantrof op weg naar huis. Ik was in het centrum van Lede om sigaretten geweest. Ik was aldus niet op weg naar mijn jacht". Na voorlezing ondertekent de verzoeker het proces-verbaal van verhoor.

3.3. De verzoeker gaat in op een voorstel tot minnelijke schikking en betaalt het bedrag van 250 euro.

3.4. Met een brief van 10 september 2009 verleent de procureur des Konings te Dendermonde met betrekking tot verzoekers aanvraag tot hernieuwing van zijn wapenvergunning het volgende advies aan de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen :

"Uit het aangehechte proces-verbaal 4198/08 dd. 24 juli 2008 vanwege de Politiezone Erpe-Mere/Lede blijkt dat betrokkene rondrijdt met zijn jachtgeweer binnen handbereik. Het wapen zit niet in een opberghoes en heeft geen trekkerslot. Het wapen is weliswaar niet geladen. Hij was op het moment van de controle op weg om sigaretten te kopen.

In het voertuig was daarenboven munitie voor het wapen aanwezig. Betrokkene beschikt over een jachtvergunning. Het voorhanden hebben, annex dragen, van een wapen is in hoofde van de heer Van Gijseghem Luc in strijd met de openbare orde, rust en veiligheid".

3.5. Nadat de verzoeker hem op schriftelijke wijze zijn standpunt heeft overgemaakt, besluit de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen op 12 maart 2010 om verzoekers aanvraag tot hernieuwing van de bezitsvergunning

voor het vuurwapen van het merk Baikal te weigeren en om de verzoeker het recht te ontzeggen om vuurwapens, zoals bedoeld in artikel 12 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet), voorhanden te hebben.

3.6. De verzoeker stelt bij de minister van Justitie beroep in tegen het besluit van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen.

3.7. De procureur des Konings te Dendermonde meldt op 7 april 2010 aan de minister van Justitie dat hij zijn advies van 10 september 2009 handhaaft. Hij laat tevens weten dat de verzoeker over een blanco strafregister beschikt.

3.8. Nadat de verzoeker mondeling is gehoord, verwerpt de minister van Justitie op 25 mei 2010 het beroep van de verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...)

Voor wat betreft de na te leven veiligheidsvoorschriften verwijzen wij naar artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 21 september 1991, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 29 december 2006, van toepassing vanaf 1 juli 2007. Laatstgenoemd Koninklijk Besluit vervangt het woord verweerwapen in artikel 17 van het K.B. van 21/09/1991 door het woord vergunningsplichtig vuurwapen. Het aldus gewijzigde K.B. van 21/09/1991 was van toepassing vanaf 01/07/2007 tot en met 01/09/2008, datum waarop het artikel 21 van de wapenwet van 08/06/2006 in werking trad. Een jachtgeweer is en blijft immers een vergunningsplichtig wapen onafhankelijk van het feit of men al dan niet over een jachtverlof beschikt.

Dit artikel 17 bepaalt dat eenieder die een vergunningsplichtig vuurwapen draagt buiten zijn woonplaats of zijn verblijfplaats, houder moet zijn van een vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen, die hij gehouden is te overhandigen aan de leden van de diensten bedoeld in artikel 29 van de wapenwet wanneer die in het kader van het door hen uitgeoefende toezicht daarom verzoeken.

Vrijgesteld van die voorwaarde is de houder van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen :

1° die bedoeld wapen draagt op de vuurlijn van een schietbaan...;

2° die zich van zijn woonplaats naar zijn verblijfplaats begeeft of van één van die plaatsen naar een schietbaan of naar de plaats waar een erkend persoon zijn activiteit uitoefent, en het wapen in ongeladen toestand en buiten

handbereik vervoert, hetzij in een afgesloten handkoffer, hetzij in een willekeurige verpakking op voorwaarde dat het wapen uitgerust is met een onafhankelijk mechanisme dat het afvuren tijdelijk belet.

(...)

Op 24 juli 2008 werd echter ten uwten laste het proces-verbaal met nr. DE.36.LC.004198/2008 opgesteld voor illegale dracht van een vergunningsplichtig vuurwapen. Uw jachtgeweer Browning werd aangetroffen in een opbergruimte aan de voorzijde van het dak van uw wagen. Het wapen was niet opgeborgen in een beschermingshoes, noch was het voorzien van een trekkersslot.

In uw verklaring zegt u zelf dat er munitie aanwezig was in uw wagen, dat u niet op weg was naar uw jacht, maar dat u sigaretten was gaan kopen en nu op weg was naar huis.

Op de hoorzitting van 25 mei 2010 verklaarde uw raadsman dat u terugkeerde van de jacht. Dit blijkt echter geenszins uit het voornoemde proces-verbaal.

Derhalve handelde u in strijd met artikel 17, eerste alinea van het Koninklijk Besluit van 21 september 1991, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 29 december 2006.

Op 5 december 2008 besliste de Correctionele rechtbank van Dendermonde de zaak in der minne te regelen. U ging hierop in en betaalde 250 euro.

Omwille van voornoemde overtreding van de wapenwet verleende de procureur des Konings te Dendermonde een negatief advies. In zijn brief van 7 april 2010 gericht aan de Federale Wapendienst handhaaft hij dit negatief advies. Hij stelt dat het voorhanden hebben, annex dragen van een wapen in uwten hoofde in strijd is met de openbare orde, rust en veiligheid.

Een persoon die een wagen bestuurt waarin zich een wapen en munitie bevindt, zonder dat er aan enig veiligheidsvoorschrift is voldaan kan kennelijk een gevaar betekenen voor de openbare orde, rust en veiligheid.

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 11, § 1, 12, 13, 21 en 49 van de wapenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet en door het koninklijk besluit van

16 oktober 2008 tot wijziging van diverse uitvoeringsbesluiten van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat hij ten tijde van de feiten over een geldig jachtverlof beschikte, waardoor hij op dat ogenblik een persoon was zoals bedoeld in artikel 12 van de wapenwet. Hij zet uiteen dat artikel 21 van de wapenwet, dat regels voorschrijft voor het transport van wapens door de personen bedoeld in artikel 12 van die wet, pas in werking is getreden op 1 september 2008, waardoor de feiten waarnaar wordt verwezen in het proces-verbaal van 24 juli 2008 dateren van vóór de inwerkingtreding van die bepaling. Voorts meent hij dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, dat met ingang van 29 januari 2007 bepaalde regels oplegt inzake het vervoer van vergunningsplichtige wapens, niet van toepassing is op het transport van wapens door personen bedoeld in artikel 12 van de wapenwet. In dat verband wijst hij op het duidelijke onderscheid dat wordt gemaakt in artikel 21, eerste lid, 2°, van de wapenwet tussen "houders van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen", enerzijds, en "personen bedoeld in artikel 12", anderzijds. Doordat de bestreden beslissing op artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 steunt, acht hij de formele en materiële motiveringsplicht geschonden.

5. De verwerende partij antwoordt dat, daargelaten de vraag of artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 al dan niet van toepassing is, het vaststaat dat het rondrijden met een wapen en munitie, terwijl men zich niet begeeft van en naar de jacht maar wel op de openbare weg om een boodschap te doen en terwijl niets het onmiddellijke gebruik van het wapen verhindert, een gedraging is die tot de bestreden beslissing kan leiden.

Voorts stelt zij dat voormeld artikel 17 te dezen wel degelijk van toepassing is, omdat het jachtverlof moet worden beschouwd als een specifieke vergunning voor een vergunningsplichtig wapen. Zij meent dat het nooit de

bedoeling kan zijn geweest van de wetgever om jachtwapens, zijnde vuurwapens waarmee een dodelijk letsel kan worden toegebracht, te onttrekken aan de veiligheidsvoorwaarden voorzien in voormeld artikel 17. Het standpunt van de verzoeker komt er volgens haar op neer dat jachtwapens los in een wagen mogen worden vervoerd, terwijl wapens zoals bedoeld in artikel 11 van de wapenwet moeten worden opgeborgen in een afgesloten ruimte of voorzien van een trekkersslot. Zij meent dat elke referentie aan artikel 21 van de wapenwet zinloos is, daar artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 te dezen van toepassing is.

Voorts betoogt zij dat wanneer iemand de wapenwet overtreedt en diens gevolg een minnelijke schikking betaalt, hij de openbare orde en veiligheid in het gedrang kan brengen. Aangezien een wapen dat onvergrendeld in een wagen ligt, waarin tevens munitie aanwezig is, gemakkelijk bereikbaar is voor eenieder, acht zij de bestreden beslissing genomen ter bescherming van de samenleving en van de verzoeker zelf.

6. De verzoeker repliceert dat hij zich op het ogenblik van de feiten van de jacht naar huis begaf en dat het wapen dat zich in de wagen bevond geenszins onmiddellijk klaar was voor gebruik, aangezien het niet geladen was en wel degelijk opgeborgen. Ook merkt hij op dat de aanvaarding van een voorstel tot minnelijke schikking geen schuldbekenning inhoudt. Voorts betoogt hij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991, zodat niet kan worden gesteld dat die beslissing niet op een overtreding van de regelgeving steunt. Hij stelt dat voormeld artikel 17 enkel van toepassing was op vergunningsplichtige wapens en dat jachtwapens hiertoe niet behoorden in toepassing van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie. Artikel 21 van de wapenwet is volgens hem dan ook relevant, omdat dit artikel voor het eerst regels voorschrijft inzake het transport van vuurwapens, hoewel het slechts in werking is getreden op 1 september 2008. Hij merkt bovendien op dat het verlenen van een vergunning voor het houden en dragen van een vuurwapen een federale

aangelegenheid betreft, terwijl de regeling van het jachtverlof tot de bevoegdheid van de gewesten behoort.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing steunt uitdrukkelijk op de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet, ingevolge de vaststelling door de lokale politie in het proces-verbaal nr. DE.36.LC.004198/08 van 24 juli 2008 dat verzoekers jachtgeweer werd aangetroffen in een opbergruimte aan de voorzijde van het dak van zijn wagen, binnen handbereik van de bestuurder, zonder te zijn voorzien van een trekkersslot en zonder te zijn opgeborgen in een beschermingshoes.

8. Op het ogenblik van de feiten, en dus vóór de inwerkingtreding van artikel 21 van de wapenwet op 1 september 2008, was artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet, van toepassing. Die bepaling luidde als volgt :

"Een ieder die een vergunningsplichtig vuurwapen draagt buiten zijn woonplaats of zijn verblijfplaats, moet houder zijn van een vergunning tot het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen, die hij gehouden is te overhandigen aan de leden van de diensten bedoeld in artikel 29 van de Wapenwet wanneer die in het kader van het door hen uitgeoefende toezicht daarom verzoeken.

Vrijgesteld van die voorwaarde is de houder van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen :

1° die bedoeld wapen draagt op de vuurlijn van een schietbaan, waarvan de toegang door de exploitant wordt gereserveerd voor bepaalde personen of voor bepaalde organisaties en de leden ervan, en waarvan de exploitatie op geldige wijze is toegestaan;

2° die zich van zijn woonplaats naar zijn verblijfplaats begeeft of van één van die plaatsen naar een schietbaan of naar de plaats waar een erkend persoon zijn activiteit uitoefent, en het wapen in ongeladen toestand en buiten handbereik vervoert, hetzij in een afgesloten handkoffer, hetzij in een willekeurige verpakking op voorwaarde dat het wapen uitgerust is met

een onafhankelijk mechanisme dat het afvuren tijdelijk belet.

In de gevallen bedoeld in het tweede lid, 1° en 2°, is de houder ertoe gehouden de vergunning tot het voorhanden hebben van het wapen bij zich te dragen.

De voorlopige vergunning tot het voorhanden hebben bedoeld in artikel 9bis kent aan de houder enkel het recht toe een vergunningsplichtig vuurwapen, toebehorend aan een derde, te dragen en te gebruiken onder de voorwaarden voorgeschreven in het tweede lid, 1°.

Die bepaling was uitdrukkelijk van toepassing op vergunningsplichtige wapens.

9. Artikel 3 van de wapenwet luidt als volgt :

"§1. Als verboden wapens worden beschouwd :

(...)

§ 2. Als vrij verkrijgbare wapens worden beschouwd :

1° de blanke wapens, de niet-vuurwapens en de namaakwapens waarvoor geen bijzondere regeling geldt;

2° de vuurwapens met een historische, folkloristische of decoratieve waarde zoals bepaald door de Koning. Indien dergelijke vuurwapens buiten het kader van historische of folkloristische manifestaties voor het schieten worden bestemd, worden zij evenwel beschouwd als vergunningsplichtige vuurwapens;

3° de vuurwapens die, overeenkomstig de regels vastgesteld door de Koning, definitief voor het schieten onbruikbaar zijn gemaakt;

4° de vuurwapens die ontworpen zijn voor het geven van alarm of signalen, reddingsactiviteiten, slachten van dieren of visserij met harpoenen, of bestemd zijn voor industriële of technische doeleinden, mits zij alleen voor dat welbepaalde gebruik kunnen worden aangewend, overeenkomstig regels vastgesteld door de Koning. Artikel 5 is niet van toepassing op deze wapens.

§ 3. Als vergunningsplichtige wapens worden beschouwd :

1° alle overige vuurwapens;

2° andere wapens die door de Koning bij deze categorie worden ingedeeld".

Aldus worden wapens ingedeeld in drie categorieën : verboden wapens, vrij verkrijgbare wapens en vergunningsplichtige wapens.

Hoofdstuk VII van de wapenwet betreft de "Handelingen met vergunningsplichtige wapens" en omvat de artikelen 10 tot en met 18 van de wapenwet.

Artikel 11, § 1, eerste lid, van de wapenwet luidt als volgt :

"Zonder een voorafgaande vergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker, is het particulieren verboden een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben. Deze vergunning kan slechts worden verleend na advies, binnen drie maanden na de aanvraag, van de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de verzoeker. De beslissing moet met redenen worden omkleed. De vergunning kan worden beperkt tot het voorhanden hebben van het wapen zonder munitie en ze is slechts geldig voor één wapen".

Artikel 12 van de wapenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten, luidde als volgt :

"Artikel 11 is niet van toepassing op :

1° houders van een jachtverlof, die lange vuurwapens ontworpen voor de jacht, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren vooraf zijn nagegaan;

2° (...)"

10. Uit de artikelen 11 en 12 van de wapenwet volgt dat om een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben een voorafgaande vergunning vereist is, maar dat een jachtverlof, mits de houder ervan aan bepaalde voorwaarden voldoet, gelijkgesteld wordt met een wapenvergunning. Wapens die niet uitdrukkelijk tot de verboden of vrij verkrijgbare wapens behoren, zoals verzoekers jachtgeweer Browning, zijn vergunningsplichtig en alle wettelijke bepalingen inzake vergunningsplichtige wapens gelden ook voor de jachtwapens in het bezit van de houder van een jachtverlof. De vrijstelling van de vereiste om voorafgaandelijk een wapenvergunning aan te vragen, die de houders van een jachtverlof genieten, betekent derhalve niet dat de betrokken jachtwapens niet langer vergunningsplichtig zouden zijn.

11. In de wagen van de verzoeker, die houder was van een geldig jachtverlof, werd een vergunningsplichtig vuurwapen aangetroffen, zodat artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, zoals dat gold op het ogenblik van de feiten, op hem van toepassing was. Luidens het tweede lid, 2°, van die bepaling is de houder van een wapenvergunning die zich met het vergunningsplichtig wapen van zijn woonplaats naar zijn verblijfplaats begeeft of van één van die plaatsen naar een schietbaan of naar de plaats waar een erkend persoon zijn activiteit uitoefent, vrijgesteld van de vereiste van een draagvergunning, op voorwaarde dat hij het wapen in ongeladen toestand en buiten handbereik vervoert, hetzij in een afgesloten handkoffer, hetzij in een willekeurige verpakking mits het wapen uitgerust is met een onafhankelijk mechanisme dat het afvuren tijdelijk belet.

Met de uitbreiding, bij koninklijk besluit van 29 december 2006, van het toepassingsgebied van voormeld artikel 17 van "verweerwapen" tot "vergunningsplichtig vuurwapen", heeft de Koning het vervoer van alle vergunningsplichtige wapens willen regelen. De veiligheidsmaatregelen waarin die bepaling na de wijziging bij koninklijk besluit van 29 december 2006 voorziet, zijn dan ook niet enkel van toepassing op het vervoer van vergunningsplichtige wapens tussen de woon- of verblijfplaats en de schietstand, maar ook op het vervoer van vergunningsplichtige wapens tussen de woon- of verblijfplaats en het jachtterrein.

Ingeval de verzoeker terugkwam van de jacht, zoals hij beweert in zijn memorie van wederantwoord, diende hij zijn jachtwapen te vervoeren "in ongeladen toestand en buiten handbereik (...), hetzij in een afgesloten handkoffer, hetzij in een willekeurige verpakking op voorwaarde dat het wapen uitgerust is met een onafhankelijk mechanisme dat het afvuren tijdelijk belet". Uit het proces-verbaal van 24 juli 2008 blijkt daarentegen dat het jachtgeweer binnen handbereik van de bestuurder lag, in een opbergruimte aan de voorzijde van het dak, dat het niet in een beschermhoes zat en geen trekkersslot had. Bovendien bleef de verplaatsing niet beperkt tot het traject tussen het jachtterrein en de woon- of

verblijfplaats, aangezien de verzoeker in het centrum van Lede gestopt is om sigaretten te kopen.

Bijgevolg steunt de bestreden beslissing terecht op de schending van voormeld artikel 17.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

12. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 13 van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt waarom hij de openbare orde zou kunnen verstoren, dat die beslissing op een stijlclausule steunt en niet afdoende gemotiveerd is. Hij meent dat het kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is om voor het meest zwaarwichtige en minst redelijke beleidsalternatief te kiezen, met name de intrekking van het recht om een wapen voorhanden te hebben, nu reeds twee jaar verstreken was tussen de opmaak van het proces-verbaal en de bestreden beslissing, de feiten, die uit een vergetelheid bestaan, hebben plaatsgevonden in een periode waarin geen duidelijkheid bestond over de van toepassing zijnde regelgeving inzake vuurwapens en hem nog nooit strafbare feiten of laakbare handelingen zijn aangewreven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid.

13. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker artikel 23 van de wapenwet heeft geschonden door met een wapen rond te rijden dat noch opgeborgen noch voorzien was van een trekkersslot. Zij stelt dat iemand die de

wapenwet overtreedt, redelijkerwijze dient te worden beschouwd als iemand die de openbare orde en veiligheid in het gedrang kan brengen. Aangezien een wapen dat onvergrendeld in een wagen ligt waarin tevens munitie aanwezig is gemakkelijk bereikbaar is voor iedereen, meent zij dat de bestreden beslissing genomen is ter bescherming van de samenleving en van de verzoeker zelf.

Beoordeling

14. Ingevolge de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene een wapenvergunning weigeren respectievelijk het recht op het voorhanden hebben van de in artikel 12 van de wapenwet bedoelde wapens intrekken, indien blijkt dat het wapenbezit de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene betekent voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op het houden van alle vuurwapens, tenzij een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Een uitzondering geldt ook voor de houders van een jachtverlof voor wat betreft hun jachtwapens. De wapenvergunning of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens is aldus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien

van de openbare orde te vermijden. Eenzelfde houding geldt voor wat betreft de intrekking van de registratie van jachtwapens.

15. In de bestreden beslissing wordt de hernieuwing van de vergunning voor het vuurwapen van het merk Baikal geweigerd en wordt de verzoeker het recht ontzegd om vuurwapens zoals bedoeld in artikel 12 van de wapenwet voorhanden te hebben, omdat zijn wapenbezit een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Om tot dat besluit te komen, citeert de verwerende partij in de bestreden beslissing vooreerst artikel 17 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten. Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar de vaststelling in het proces-verbaal van 24 juli 2008 dat het jachtgeweer werd aangetroffen in een opbergruimte aan de voorzijde van het dak van de wagen, zonder beschermhoes en trekkersslot, naar de tegenstrijdige verklaringen van de verzoeker inzake de reden van zijn verplaatsing - enerzijds, het gaan kopen van sigaretten, anderzijds, de terugkeer van de jacht-, naar de verklaring van de verzoeker dat er munitie aanwezig was in de wagen en naar het negatief advies van de procureur des Konings te Dendermonde. De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoeker voormeld artikel 17 heeft geschonden en dat "een persoon die een wagen bestuurt waarin zich een wapen en munitie bevindt, zonder dat er aan enig veiligheidsvoorschrift is voldaan (...) kennelijk een gevaar (kan) betekenen voor de openbare orde, rust en veiligheid".

De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door op grond van de voormelde gegevens tot het besluit te komen dat de verzoeker de openbare orde en veiligheid zou kunnen verstoren of een gevaar zou kunnen betekenen voor zichzelf of voor anderen. Het feit dat bijna twee jaar is verstreken tussen het proces-verbaal en de bestreden beslissing, spreekt het motief niet tegen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, die afdoende is in de zin van de motiveringswet, blijkt bovendien dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze tot haar beslissing is gekomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien november tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin